

شیعه

پس از رحلت پیامبر (ص) مسلمانان به دو فرقه «شیعه» و «اهل سنت» تقسیم شدند.

فهرست مندرجات

- ۱ - معنای لغوی
- ۲ - معنای اصطلاحی
- ۳ - فرقه های شیعه
- ۴ - وجه تسمیه
- ۵ - امامان شیعه
- ۶ - تاریخ پیدایش تشیع
- ۷ - سکوت علی
- ۸ - شیعه در زمان پیامبر
- ۹ - فرق شیعه
- ۱۰ - علو در شیعه
- ۱۱ - شیعیان و استقامت
- ۱۲ - وظیفه شیعیان
- ۱۳ - یانویس
- ۱۴ - منبع

معنای لغوی

شیعه در لغت بر دو معنا اطلاق می‌شود، یکی **توافق** و هماهنگی دو یا چند نفر بر مطلبی، و دیگری، **پیروی** کردن فردی یا گروهی، از **فرد** یا گروهی دیگر؛ **این منظور در لسان العرب** می‌گوید: «الشیعه القوم الذین تجتمعوا علی امر، و کل قوم اجتمعوا علی امر فهم شیعه، و کل قوم امرهم واحد یتبع بعضهم رأی بعض هم شیع»

[۱] **این منظور، لسان العرب، ج ۸، ص ۱۸۸.**

[۲] **طباطبایی، محمد حسین، المیزان، ج ۱۷، ص ۱۴۷.**

معنای اصطلاحی

و در اصطلاح به آن عده از **مسلمانان** گفته می‌شود که به **خلافت** و **امامت بلافصل علی (علیه السلام)** معتقدند، و بر این عقیده‌اند که **امام** و جانشین **پیامبر** (صلی الله علیه و آله و سلم) از طریق **نص شرعی** تعیین می‌شود، و امامت حضرت علی (علیه السلام) و دیگر امامان شیعه نیز از طریق نص شرعی ثابت شده است.

[۳] **شیخ مفید، محمد بن محمد بن نعمان، اوائل المقالات، ص ۳۵.**

[۴] **شهرستانی، محمد بن عبدالکریم، الملل و النحل، ج ۱، ص ۱۴۶.**

اطلاق شیعه بر دوستان و پیروان علی (علیه السلام) نخست، از طرف پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) صورت گرفته است. این مطلب، در **احادیث** متعددی که از آن حضرت **روایت** شده، مطرح شده است. چنان که **سیوطی** از **جابر بن عبدالله انصاری** و **ابن عباس** و علی (علیه السلام) روایت کرده که پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) در **تفسیر** آیه «ان الذین آمنوا و عملوا الصالحات اولئک هم خیر البریة»

[۵] **بینه/سور ۹۸، آیه ۷.**

اشاره به علی (علیه السلام) کرده و فرموده‌اند: «تو و شیعیانت» **روز قیامت**، رستگار خواهید بود»

[۶] **سیوطی، جلال الدین، الدر المنثور، ج ۸، ص ۵۸۹.**

[۷] **امینی، عبدالحسین، الغیبه، ج ۲، ص ۵۷۵۸.**

در **تاریخ** شیعه، فرقه‌هایی پدید آمده است، که بسیاری از آن‌ها منقرض شده‌اند، و بحث درباره آن‌ها فایده چندانی ندارد. فرقه‌های اصلی شیعه که هم اکنون نیز موجودند عبارتند از: شیعه **اثنا عشریه**، شیعه **زندیه**، و شیعه **اسماعیلیه**.

وجه تسمیه

اکثریت شیعه، را شیعه **امامیه** یا اثنا عشریه تشکیل می‌دهد، از آنجا که آنان جانشینان پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) را دوازده نفر می‌دانند، اثنا عشریه (دوازده امامی) نامیده شده‌اند.
 شیعه **اثنا عشریه** به مسئله **امامت** تأکید خاصی داشته و **عصمت امام** و افضلیت او را بر دیگر افراد **امت** اسلامی بسیار مهم و اساسی می‌داند. و از طرفی، امامت را، پس از سه امام نخست، منحصر در فرزندان **امام حسین** می‌داند. با توجه به این عقاید ویژه درباره امامت، شیعه اثنا عشریه به «**امامیه**» شهرت یافته است.
شیخ مفید، پس از تعریف شیعه به کسانی که به **امامت** بلافصل علی (علیه‌السلام) عقیده دارند درباره شیعه گفته است: «این عنوان، مخصوص آن دسته از شیعه است که به وجود **امام** در هر **زمان**، و **وجوب نص جلی**، و **عصمت** و **کمال** برای هر امامی معتقد است، و امامت را (غیر از سه امام نخست) منحصر در فرزندان **امام حسین** (علیه‌السلام) می‌داند...»
 [۱] **شیخ مفید**، **مجدد بن محمد بن نعمان**، اوائل المقالات، ص ۳۸.

امامان شیعه

نام و خصوصیات **امامان** دوازدهگانه شیعه در **احادیثی** که از پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) روایت شده، بیان گردیده است آنان عبارتند از:

- ۱- علی بن ابی طالب (علیه‌السلام) - ۲- **حسن بن علی** (علیه‌السلام) - ۳- **حسین بن علی** (علیه‌السلام) - ۴- **علی بن حسین** (علیه‌السلام) (امام **سجاد**) - ۵- **محمد بن علی** (امام **باقر** (علیه‌السلام)) - ۶- **جعفر بن محمد** (امام **صادق** (علیه‌السلام)) - ۷- **موسی بن جعفر** (امام **کاظم** (علیه‌السلام)) - ۸- **علی بن موسی** (امام **رضا** (علیه‌السلام)) - ۹- **محمد بن علی** (امام **جواد** (علیه‌السلام)) - ۱۰- **علی بن محمد** (امام **هادی** (علیه‌السلام)) - ۱۱- **حسن بن علی** (امام **عسکری** (علیه‌السلام)) - ۱۲- **حجه بن الحسن مهدی موعود (عج)**.

تاریخ پیدایش تشیع

گرچه، در **عصر** پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) درباره پاره‌ای از مسایل، اختلاف نظرهایی میان **مسلمانان** پدید آمد
 [۱] امام شرف الدین، النص و الاجتهاد .

، ولی فرقه‌ها و دسته‌بندی‌هایی که بعدها پیدا شد، در آن **زمان وجود** نداشت. ولی پس از **رحلت** پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) اختلافاتی پدید آمد که سبب پیدایش فرقه‌های مختلف در میان مسلمانان گردید. مهمترین اختلافی که در نخستین روزهای پس از رحلت پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) پدید آمد، مربوط به مسئله **خلافت** و **امامت** بود که مسلمانان را به دو دسته تقسیم کرد.

یک دسته معتقد بودند که **امامت**، همانند **نبوت**، منصب و مقامی الهی است و از شرایط **امام** این است که معصوم از خطا و **گناه** باشد، و این صفت را جز **خداوند** کسی نمی‌داند، بنابراین راه تعیین امام نص الهی است که در **قرآن** یا **احادیث** نبوی بیان شده است، و طبق این نصوص، علی بن ابی طالب (علیه‌السلام) جانشین پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) و امام مسلمین است. حضرت علی (علیه‌السلام) و **بنی هاشم** و گروهی از بزرگان **صحابه**، اعم از **مهاجرین** و **انصار**، طرفدار این نظریه بودند. و این همان عقیده شیعه - خصوصاً شیعه **امامیه** - در مسئله امامت است.

و دسته دیگر - که در رأس آن‌ها **ابوبکر** و **عمر** قرار داشتند - بر این عقیده بودند که پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) برای خود جانشین تعیین نکرده است، و این کار را به **مسلمانان** واگذار کرده است. بر این اساس، و با توجه به اهمیت مسئله **خلافت** و امامت و نقش حیاتی آن در سرنوشت **امت** اسلامی، در یک اقدام شتابزده - در شرایطی که حضرت علی (علیه‌السلام) و عده‌ای از بزرگان **صحابه** به **تجهیز بن پیامبر** اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) مشغول بودند - عده‌ای از مهاجران و انصار در **سقیفه بنی ساعده** گرد آمده، و پس از گفتگوهایی که در مورد **خلیفه** پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) میان آن‌ها مطرح شد، سرانجام با ابوبکر به عنوان خلیفه پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) **بیعت** کردند

سکوت علی

چون شرایط سیاسی و اجتماعی دنیای **اسلام** و **جهان** به گونه‌ای بود که امام علی (علیه‌السلام) و هواداران او، برای اثبات عقیده خود و عملی ساختن آن، به اقدامات عملی و خصمانه دست می‌زدند، موجودیت اسلام از ناحیه دشمنان خارجی (**امپراطوری ایران** و **روم**) و دشمنان داخلی (منافقین) آسیب جدی می‌دید، امام علی (علیه‌السلام) مصلحت اسلام و مسلمین را پیروی از روش **صبر** و مدارا دید، و گرچه در مواقع مناسب، دیدگاه خود را درباره نارسایی عمل آنان بیان می‌کرد، ولی از درگیری‌های خصومت‌آمیز خودداری کرد، و در **هدایت** و پیشبرد **جامعه** اسلامی، از هیچ گونه کوشش و تلاشی خودداری نمی‌کرد.

و در حل مشکلات، دستگاه **خلافت** را یاری می‌نمود. تا آنجا که از خلیفه دوم **نقل** شده که هفتاد بار گفته است «اگر علی نبود عمر هلاک می‌شد»

[۱] **کلینی**، **محمد بن یعقوب**، ج ۷، ص ۴۲۴.

و نیز گفته است: «خدايا مرا برای برخورد با مسئله دشواری که علی بن ابی طالب حضور ندارد، باقی مگذار»

[۱] **امینی**، **عبدالحسین**، **الغدیر**، ج ۶، ص ۲۴۷.

شیعه در زمان پیامبر

در هر حال، شیعه به عنوان پیروان علی بن ابی طالب و معتقدان به **امامت** بلافصل او در نخستین روزهای پس از **رحلت** پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) پدید آمد. البته **روایاتی** نیز یافت می‌شود که لفظ شیعه در زمان **حیات** پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) بر چهار تن از **صحابه** اطلاق می‌شد که عبارت بودند از: **سلمان**، **مقداد**، **ابوذر** و **عمار یاسر**.

[۱] **نوبختی**، **حسن بن موسی**، **فرق الشیعه**، ص ۱۷۱۸.

[۱] **امین**، **سید محسن**، **اعیان الشیعه**، ج ۱، ص ۱۸۱۹.

این افراد از جمله کسانی هستند که در مسئله **خلافت** و امامت، علی (علیه‌السلام) را **خلیفه** بلافصل پیامبر می‌دانستند با این وصف، و با توجه به این که نظریه شیعه در مسئله امامت به نصوص **کتاب** و **سنت** مستند گردیده است، می‌توان گفت: **تشیع**، در **حقیقت**، با **اسلام** همراه بوده است، هر چند به عنوان یک **مذهب**، پس از رحلت پیامبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌آلوسلم) موجودیت یافت.

چون مکتب شیعه در طول دو قرن و نیم امامت را به طور کامل درک نمود به ناچار حوادث و بحرانهایی بخصوص در مورد امامت و مهدویت بر شیعه وارد شد. به همین دلیل با انحراف افرادی از شیعه امامیه، فرق شیعی منحرفی بوجود آمدند که عمده این فرق عبارتند از: **کیسانی**، **زیدی**، **اسماعیلی**، **فطحی** و **واقفی**. به هر حال این فرق، منحرف از عقاید شیعه حقه هستند و حتی با روند تکاملی این فرق، لفظ شیعه بر ایشان **اطلاق** نمی‌شود و برای استعمال این لفظ حتماً باید به مکتب خویش اضافه شوند؛ مانند شیعه **اسماعیلی** و شیعه زیدی و بقیه فرق منحرفه که منقرض شده‌اند.

غلو در شیعه

زمینه غلو در مکتب شیعه برای عده‌ای از سودجویان و یا غافلان از حقائق اعتقادی شیعه به وادی **کفر** و شرک تبدیل شده بود و عده‌ای از افراد به کفر و **غلو** کشیده شدند. این کافران غلو کننده و گزافه گو به هیچ وجه **ماهیت** اعتقادات شیعی ندارند ولی عده‌ای از نویسندگان مانند **شهرستانی** و **سمعی** سعی دارند تمام افراد و فرق منحرف شده از شیعه را شیعه بنامند و بلکه بطور کلی شیعه را اهل غلو و **تشبیه** و **تقصیر** معرفی کنند.

[۱۴] **شهرستانی**، **محمد بن عبدالکریم**، **الملل و النحل**، ج ۱، ص ۹۲.

این نویسندگان سعی دارند تمام فرق کیسانی و اسماعیلی و زیدی و **غلات** و دیگر منحرفین از شیعه را تماماً شیعی معرفی کنند

[۱۵] **شهرستانی**، **محمد بن عبدالکریم**، **الملل و النحل**، ج ۱، ص ۱۴۶.

و به خواننده القاء کنند که فرق شیعی بسیار زیاد است و در این پوشش از ذکر حق و **عقائد** حقه شیعه خودداری کنند و به طور طبیعی صورتی ناشایست از شیعه بسازند.

شیعیان و استقامت

همان عده از دوستان و هواداران علی (علیه‌السلام) که به نام شیعه شناخته می‌شدند پس از رحلت پیغمبر اکرم (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) برای احیای حقوق **اهل بیت** در خصوص **خلافت** و مرجعیت علمی به **انتقاد** و اعتراض پرداختند و از اکثریت منافقین و مردم که با زور و با **تطمیع** و یا **غفلت** با **ابوبکر** بیعت نمودند، جدا شدند. **سلمان**، **ابوذر**، **مقداد**، **عمار** و **حنیفه بن یمن** و... از جمله یاران حقیقی **امیرالمؤمنین علی (علیه‌السلام)** بودند که در صحنه‌های مختلف از حق آن حضرت **دفاع** نمودند.

[۱۶] **کشی**، **محمد بن عمر**، **رجال الکشی**، ج ۱، انتشارات دانشگاه مشهد، ۱۳۴۸ هجری شمسی، ص ۶ - ۷.

شیعیان آل محمد علیهم‌السلام در زمان خلفای **غاصب** سه گانه (۱۱ - ۳۵ ه.ق) بی‌وسه زیر فشار قرار داشتند تا جایی که **ابوذر غفاری** به دلیل روشنگری‌های افشاگر ایانه اش مورد **شکنجه** معاویه و عثمان واقع می‌شود. سپس این **صحابی** جلیل‌القدر به بیابان ریزه تبعید شده و در غربت جان می‌دهد.

[۱۷] **مجلسی**، **محمد باقر**، **بحار الانوار**، بیروت - لبنان، مؤسسه الوفاء، ۱۴۰۴ هجری قمری، ج ۱۱۰، ص ۲۲، ص ۳۹۹.

مالک اشتر و **محمد بن ابی بکر** و **حجر بن عدی** و **جویریة بن مسهر** و **میثم تمار** و **کمیل بن زیاد** و رشید هجری و قنبر... از بزرگان شیعه نیز با حيله معاویه به شهادت می‌رسد

[۱۸] **علامه حلی**، **حسن بن یوسف**، **کشف الیقین**، مؤسسه چاپ و انتشارات وابسته به وزارت فرهنگ و ارشاد، ۱۴۱۱ هجری قمری یک جلد، ص ۷۷.

و بنی امیه (۴۰-۱۳۲) هرگونه امن و **مصونیت** از جان و مالشان برداشته شده بود بطوریکه حجاج خونخوار هر زمان که اراده می‌کرد دستور می‌داد تا در برابر او یکی از شیعیان کشته شود

[۱۹] **علامه حلی**، **حسن بن یوسف**، **کشف الیقین**، مؤسسه چاپ و انتشارات وابسته به وزارت فرهنگ و ارشاد، ۱۴۱۱ هجری قمری یک جلد، ص ۷۷.

ولی هر چه فشار **ستم** و بیدانگری بر ایشان بیشتر می‌شد در عقیده خود استوارتر می‌گشتند. با روی کار آمدن **بنی العباس** شدت سختگیری بر امامت شیعه و نیز شیعیان تشدید شد. در درس بسیاری برای شیعیان در این دوران اتفاق می‌افتاد و شیعه برای رفع شر به **تقیه** رفتار می‌نمود. تمام این ظلمها به دلیل انحراف از امامت حقه بود که از ابتدای **حکومت** غاصبانه ابوبکر با فاجعه **شهادت فاطمه زهرا (سلام‌الله‌علیها)** شروع شد و ادامه یافت. این ظالمن فضای جامعه را طوری طراحی نمودند که باعث تیرگی روابط حامیانشان با شیعیان شدند.

همانطور که علنا به **دشمنی** با اهل بیت علیهم‌السلام دامن می‌زدند. شهادت مظلومانه ائمه اطهار بخصوص امام حسین (علیه‌السلام) شاهد این مدعی است.

در اوایل قرن چهارم، سلاطین با نفوذ **آل بویه** به قدرت رسیدند. حمایت ایشان از مذهب و عقاید شیعه به جامعه تشیع قدرت فراوانی را اعطاء کرد. حمایت قدرت سیاسی شیعه تا حدود زیادی آزادی عمل را برای جامعه تشیع به ارمغان آورد. این دوره زمانی است که علمانی چون **کلینی** و **شیخ صدوق** و **شیخ مفید** و **شیخ طوسی** و... ظهور یافتند و آشکارا به اظهار عقاید خود و نقد آرای دیگران پرداختند و میراث‌گرانسنگی از تالیفات و مصادر اولیه علوم دینی مانند عقاید و حدیث و **فقه** و تفسیر و... از علوم آل محمد (علیهم‌السلام) را به جامعه اسلام

و **شیعه** عرضه نمودند.

در اوایل قرن ششم که حمله **مغول** آغاز شد شیعه شدن جمعی از سلاطین مغول در ایران و حکومت سلاطین مرعشی در مازندران، مرکزیت شیعه در **قم** و **کوفه** و **نجف** در قدرت و وسعت جمعیت شیعه کمک بسزایی نمود. این وضع تا اواخر قرن نهم هجری ادامه داشت و از حدود قرن دهم هجری در اثر **ظهور** سلطنت صفویه در ایران، مذهب شیعه رسمیت یافت و تاکنون که در قرن پانزدهم هجری می‌باشد به رسمیت خود باقی است و به علاوه در همه نقاط جهان، صدها میلیون شیعه زندگی می‌کنند.

وظیفه شیعیان

امروزه مهمترین دشمنان شیعه را سران **استکبار** و **کفر** و هم پیمانان ایشان بخصوص وهابیت از خارج تشیع و **بهائیت** و **صوفیه** از داخل تشیع تشکیل می‌دهند. سران استکبار با سرمایه گذاری و حمایت بی دریغ از این سه فرقه ضاله نه تنها برای ضربه زدن به تشیع تلاش می‌کنند بلکه برای ضربه زدن به **جهان اسلام** نقشه می‌کشند. بر همه شیعیان لازم است که علاوه بر شناخت دشمنان اصلی تشیع با شناختی علمی و دقیق، از عقائد تشیع دفاع کنند.

پانویس

۲. ↑ طباطبایی، محمد حسین، المیزان، ج ۱۷، ص ۱۴۷.
۳. ↑ شیخ مفید، محمد بن محمد بن نعمان، أوائل المقالات، ص ۳۵.
۴. ↑ شهرستانی، محمد بن عبدالکریم، الملل و النحل، ج ۱، ص ۱۴۶.
۵. ↑ بینہ/سور ۹۸، آیه ۷.
۶. ↑ سیوطی، جلال الدین، الدر المنثور، ج ۸، ص ۵۸۹.
۷. ↑ امینی، عبدالحسین، الغدير، ج ۲، ص ۵۷۵۸.
۸. ↑ شیخ مفید، محمد بن محمد بن نعمان، أوائل المقالات، ص ۳۸.
۹. ↑ امام شرف الدین، النص و الاجتهاد.
۱۰. ↑ کلینی، محمد بن یعقوب، ج ۷، ص ۴۲۴.
۱۱. ↑ امینی، عبدالحسین، الغدير، ج ۶، ص ۲۴۷.
۱۲. ↑ نوبختی، حسن بن موسی، فرق الشیعه، ص ۱۷۱۸.
۱۳. ↑ امین، سید محسن، اعیان الشیعه، ج ۱، ص ۱۸۱۹.
۱۴. ↑ شهرستانی، محمد بن عبدالکریم، الملل و النحل، ج ۱، ص ۹۲.
۱۵. ↑ شهرستانی، محمد بن عبدالکریم، الملل و النحل، ج ۱، ص ۱۴۶.
۱۶. ↑ کشی، محمد بن عمر، رجال الکشی، ۱ جلد، انتشارات دانشگاه مشهد، ۱۳۴۸ هجری شمسی، ص ۶ - ۷.
۱۷. ↑ مجلسی، محمد باقر، بحار الانوار، بیروت - لبنان، مؤسسة الوفاء، ۱۴۰۴ هجری قمری، ۱۱۰ جلدی، ج ۲۲، ص ۳۹۹.
۱۸. ↑ علامه حلّی، حسن بن یوسف، کشف البقین، مؤسسه چاپ و انتشارات وابسته به وزارت فرهنگ و ارشاد، ۱۴۱۱ هجری قمری یک جلد، ص ۷۷.
۱۹. ↑ علامه حلّی، حسن بن یوسف، کشف البقین، مؤسسه چاپ و انتشارات وابسته به وزارت فرهنگ و ارشاد، ۱۴۱۱ هجری قمری یک جلد، ص ۷۷.

منبع

[اندیشه قم](#)

سایت پژوهی، برگرفته از مقاله «شیعه»، تاریخ بازبینی ۲۸/۱/۱۳۹۵.

رده‌های این صفحه: [شیعه](#) | [فرق و مذاهب](#) | [کلام اسلامی](#) | [مقالات اندیشه قم](#) | [مقالات پژوهی](#)